

Twee oude dieren

door Patty Scholten

Bedrog

'k Was sterk en jong. Geen mens die mededeelde
dat je ooit oud en gammel worden zou.
Je dacht alleen, bejaarden zeuren gauw
over hun makken, echte, ingebeelde.

Opeens was het zover. Ik had een weelde
van blonde krullen, die verflensten grauw.
Pijn in mijn rug als ik een reistas sjouw.
Verdoemd de tijd die spataders penseelde.

Er is een oplossing. Elk mens wordt tachtig,
maar zonder kwalen, ziektes, iets verdachts.
En daarna sterven we spontaan, eendrachtig.

Een groots verjaardagsfeest. Men spreekt welsprekend.
De laatste gast komt pas om twaalf uur 's nachts.
Het is de dood. Je hebt op hem gerekend.

door Leo Vroman:

ODE AAN DE OUDSTE DAG

voor Patty Scholten

O nooit meer jong te hoeven wezen,
heet met een koude wereld stoeiend,
bereid om ieder boek te lezen --
hoe zweterig, en hoe vermoeiend!

Nee ik geniet van de gerekte nachten,
het zacht verlagen van mijn idealen,
het zoet vertragen van al mijn gedachten
die hun conclusies nauwelijks meer halen,

zelfs niet mijn verbeelding van het einde
op de lange tocht van bed naar vloer
dromend van een soort verfijnde
vorm van uiteindelijk vervoer,

dat ik gereden op een soort van fiets
naar het zwartste van het grootste avontuur
van slaap ontwaak want ik verlies het stuur
en beland in het omhelzend niets.

Fort Worth, 21 januari 2009

Uit: Roodkoper, 13^e jaargang, nummer 2 – maart 2009